

# வேதாகமம் பாடுகள் யாவை?

உலகக் கண்ணோட்டம் பற்றிய கேள்விகள்

நவீன காலத்தில் கிறிஸ்தவத்தின் மீது வீசப்படும் அனைத்து சவால்களிலும், பாடுகளின் பிரச்சினையை விளக்குவது என்பது மிகவும் கடினமானதாக இருக்கலாம். அன்பான தேவன், தான் படைத்த உலகில் துன்பத்தைத் தொடருவதற்கு எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? பெரும் துன்பங்களைத் தாங்களே சகித்துக்கொண்டவர்களுக்கு, இது ஒரு தத்துவப் பிரச்சினையை விட அதிகம், ஆனால் ஆழமான தனிப்பட்ட மற்றும் உணர்ச்சிகரமான ஒன்றாகும். இந்தப் பிரச்சினையை வேதாகமம் எவ்வாறு கையாள்கிறது? துன்பங்களுக்கு ஏதேனும் உதாரணங்களையும் அதை எவ்வாறு கையாள்வது என்பதற்கான சில வழிகளையும் வேதாகமம் நமக்குத் தருகிறதா?

தாங்கிக்கொள்ளுகிற துன்பத்தைப் பற்றிய பிரச்சினைக்கு வரும்போது பைபிள் திகைப்பூட்டும் வகையில் யதார்த்தமானது. ஒன்று, வேதாகமம் ஒரு முழு புத்தகத்தையும் இந்த வகையான பிரச்சினையை கையாள்வதற்காக ஒதுக்குகிறது. இந்தப் புத்தகம் யோபு என்ற மனிதனைப் பற்றியது ஆகும். இது பரலோகத்தில் நிகழும் ஒரு காட்சியுடன்

தொடங்குகிறது, இது யோபுவின் துன்பத்தின் பின்னணியை வாசகருக்கு வழங்குகிறது. தேவன் சாத்தானோடு சவால் விடுத்துப் போட்டியிட்டதால் யோபு பாதிக்கப்படுகிறார். நமக்குத் தெரிந்தவரை, இது யோபுவுக்கோ அல்லது அவரது நண்பர்களுக்கோ தெரியாது. ஆகவே, அவர்கள் அனைவரும் யோபுவின் துன்பத்தை தங்கள் அறியாமையின் கண்ணோட்டத்தில் விளக்குவதற்குப் போராடுவதில் ஆச்சரியமில்லை, யோபு இறுதியாக தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையையும் அவரது மீட்பின் நம்பிக்கையையும் தவிர வேறொன்றிலும் நிலைத்திருக்கவில்லை. அப்போது யோபுவுக்கோ அல்லது அவரது நண்பர்களுக்கோ அவரது துன்பத்திற்கான காரணங்களை புரியவில்லை. உண்மையில், யோபு இறுதியாக தேவனால் எதிர்கொள்ளப்படும்போது, யோபு அமைதியாக இருக்கிறார். யோபுவின் மௌனமான பதில், அவர் மிகவும் பொறுமையாக அனுபவித்த கடுமையான வலியையும் இழப்பையும் எந்த வகையிலும் அற்பமானதாக்கவில்லை. மாறாக, துன்பத்தின் மத்தியில் தேவனுடைய நோக்கங்களை நம்புவதன் முக்கியத்துவத்தை அது அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது, அந்த நோக்கங்கள் என்னவென்று நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும் கூட. மற்ற எல்லா மனித அனுபவங்களையும் போலவே துன்பமும் தேவனுடைய

இறையாண்மை ஞானத்தால் இயக்கப்படுகிறது. முடிவில், நம்முடைய துன்பத்திற்கான குறிப்பிட்ட காரணத்தை நாம் ஒருபோதும் அறியக்கூடாது என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம், ஆனால் நம்முடைய இறையாண்மையுள்ள தேவனை நாம் நம்ப வேண்டும். அதுவே துன்பத்திற்கான உண்மையான பதில்.

வேதாகமத்தில் துன்பத்திற்கு மற்றொரு உதாரணம் ஆதியாகமம் புத்தகத்தில் வருகிற யோசேப்பின் கதை. யோசேப்பு தனது சொந்த சகோதரர்களால் அடிமையாக விற்கப்பட்டார். எகிப்தில், அவர் மீது பொய் வழக்குகள் போடப்பட்டு சிறையில் தள்ளப்பட்டார். யோசேப்பின் துன்பம் மற்றும் சகிப்புத்தன்மையின் விளைவாக, தேவனுடைய கிருபையினாலும் வல்லமையினாலும், யோசேப்பு பின்னர் எகிப்தின் ஆளுநராக பதவி உயர்வு பெற்றார், பார்வோனுக்கு அடுத்தபடியாக. தனது சொந்த குடும்பம் மற்றும் அவரை அடிமையாக விற்ற சகோதரர்கள் உட்பட, பஞ்சத்தின் போது உலக நாடுகளுக்கு உணவை ஏற்பாடு செய்யக்கூடிய நிலையில் அவர் தன்னைக் காண்கிறார்! இக்கதையின் செய்தியானது ஆதியாகமம் 50:19-21 இல் யோசேப்பு தனது சகோதரர்களுக்கு கூறிய உரையில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது: “பயப்படாதிருங்கள்; நான் தேவனா; நீங்கள்

எனக்குத் தீமைசெய்ய நினைத்தீர்கள்; தேவனோ, இப்பொழுது நடந்துவருகிறபடியே, வெகு ஜனங்களை உயிரோடே காக்கும்படிக்கு, அதை நன்மையாக முடியப்பண்ணினார். ஆதலால், பயப்படாதிருங்கள்; நான் உங்களையும் உங்கள் குழந்தைகளையும் பராமரிப்பேன்” என்றார்.

ரோமர் 8:28, கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் சகித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சில ஆறுதலான வார்த்தைகளைக் கொண்டுள்ளது: “அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்.” தேவன் நம் வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும்—துன்பம், சலனம் மற்றும் பாவம்—கூட—நமது தற்காலிக மற்றும் நித்திய நன்மைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக ஏற்பாடு செய்கிறார்.

சங்கீதக்காரன் தாவீது தனது காலத்தில் பல துன்பங்களை அனுபவித்தார், இது சங்கீத புஸ்தகத்தில் தொகுக்கப்பட்ட அவரது பல சங்கீதங்களில் பிரதிபலிக்கிறது. சங்கீதம் 22ல், தாவீதின் வேதனையைக் கேட்கிறோம்: “என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்? எனக்கு உதவி செய்யாமலும், நான் கதறிச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக்

கேளாமலும் ஏன் தூரமாயிருக்கிறீர்? ஏன் தேவனே, நான் பகலிலே கூப்பிடுகிறேன், உத்தரவுகொடர்; இரவிலே கூப்பிடுகிறேன், எனக்கு அமைதலில்லை. இஸ்ரவேலின் துதிகளுக்குள் வாசமாயிருக்கிற தேவரீரே பரிசுத்தர். எங்கள் பிதாக்கள் உம்மிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்தார்கள்; நம்பின அவர்களை நீர் விடுவித்தீர். உம்மை நோக்கிக் கூப்பிட்டுத் தப்பினார்கள்; உம்மை நம்பி வெட்கப்பட்டுப்போகாதிருந்தார்கள். நானோ ஒரு புழு, மனுஷனல்ல; மனுஷரால் நிந்திக்கப்பட்டும், ஜனங்களால் அவமதிக்கப்பட்டும் இருக்கிறேன். என்னைப் பார்க்கிறவர்களெல்லாரும் என்னைப் பரியாசம்பண்ணி, உதட்டைப் பிதுக்கி, தலையைத் துலுக்கி: கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கையாயிருந்தானே, அவர் இவனை விடுவிக்கட்டும்; இவன்மேல் பிரியமாயிருக்கிறாரே, இப்பொழுது இவனை மீட்டுவிட்டும் என்கிறார்கள்.”

தேவன் ஏன் தலையிட்டு அவனது துன்பத்தையும் வலியையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவரவில்லை என்பது தாவீதுக்கு ஒரு இரகசியமாகவே உள்ளது. இஸ்ரவேலின் துதியாகிய பரிசுத்தராகிய தேவனை அவர் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறவராகக் காண்கிறார். தேவன் பரலோகத்தில் வாழ்கிறார், அங்கு எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது, அங்கு

அழகை அல்லது பயம், பசி அல்லது வெறுப்பு இல்லை. மனிதர்கள் சகித்துக்கொள்ளுகிற எல்லாவற்றையுங் குறித்து தேவனுக்கு என்ன தெரியும்? “நாய்கள் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறது; பொல்லாதவர்களின் கூட்டம் என்னை வளைந்துகொண்டது; என் கைகளையும் என் கால்களையும் உருவக் குத்தினார்கள். என் எலும்புகளையெல்லாம் நான் எண்ணலாம்; அவர்கள் என்னை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என் வஸ்திரங்களைத் தங்களுக்குள்ளே பங்கிட்டு, என் உடையின்பேரில் சீட்டுப்போடுகிறார்கள்.”

தேவன் தாவீதுக்கு எப்போதாவது பதிலளித்தாரா? ஆம், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, தாவீது தனது பதிலைப் பெற்றார். ஏறக்குறைய ஒரு மில்லினியத்திற்குப் பிறகு, தாவீதின் வழித்தோன்றலில் வந்த இயேசு கல்வாரி என்கிற மலையில் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். சிலுவையில் இயேசு தம் முற்பிதாக்களின் துன்பத்தையும் அவமானத்தையும் சகித்தார். கிறிஸ்துவின் கைகளும் கால்களும் ஆணிகளால் துளைக்கப்பட்டன. கிறிஸ்துவின் வஸ்திரம் அவரது சத்துருக்களிடையே பங்கிடப்பட்டன. கிறிஸ்துவை முறைத்துப் பார்த்து ஏளனம் செய்தார்கள். உண்மையில், கிறிஸ்து தாவீது இந்த சங்கீதத்தைத் துவங்கும்

வார்த்தைகளை உச்சரித்தார்: "என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?" இதனால் தாவீதின் துன்பத்துடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார்.

தேவனுடைய முழுமையுடன் வாழும் தேவனுடைய நித்திய குமாரனாகிய கிறிஸ்து, பூமியில் ஒரு மனிதனாக வாழ்ந்து, பசி, தாகம், சோதனை, அவமானம், துன்புறுத்தல், நிர்வாணம், துரோகம், காட்டிக்கொடுக்கப்படுதல், பரியாசம், அநீதி மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றைச் சகித்தார். எனவே, யோபுவின் ஏக்கத்தை நிறைவேற்றும் நிலையில் அவர் இருக்கிறார்: "எங்கள் இருவர்மேலும் தன் கையை வைக்கத்தக்க மத்தியஸ்தன் எங்களுக்குள் இல்லையே. அவர் தமது மிலாற்றை என்னைவிட்டு அகற்றுவாராக; அவருடைய பயங்கரம் என்னைக் கலங்கப்பண்ணாதிருப்பதாக. அப்பொழுது நான் அவருக்கு பயப்படாமல் பேசுவேன்; இப்பொழுதோ அப்படிச் செய்ய இடமில்லை" (யோபு 9:33).

கிறிஸ்தவ இறை நம்பிக்கை, உண்மையில், தீமை மற்றும் துன்பம் பிரச்சனையை தொடர்ந்து உணரக்கூடிய ஒரே உலக கண்ணோட்டம் ஆகும். இந்த பூமியில் வாழ்ந்து, அதிர்ச்சி, சோதனை, துக்கம், சித்திரவதை, பசி, தாகம், துன்புறுத்தல் மற்றும் மரணதண்டனை ஆகியவற்றை சகித்த தேவனை

கிறிஸ்தவர்கள் சேவிக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவின் சிலுவை தேவனுடைய நீதியின் இறுதி வெளிப்பாடாக கருதப்படலாம். தீமை மற்றும் துன்பத்தைப் பற்றி தேவன் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறார் என்று கேட்டால், கிறிஸ்தவ தேவன் சிலுவையைச் சுட்டிக்காட்டி, "அவ்வளவு" என்று சொல்லலாம். கிறிஸ்து தேவனிடமிருந்து நிராகரிப்பை அனுபவித்தார், "என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?" இன்று தேவனுடைய தயவு மற்றும் அன்பிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டதாக உணரும் பலர் அனுபவிக்கும் அதே துன்பத்தை அவர் அனுபவித்தார்.

---

மூலம் / Source: <https://www.gotquestions.org/Tamil/Tamil-Bible-suffering.html> | English: <https://www.gotquestions.org/Bible-suffering.html>

www.GotQuestions.org · <https://www.gotquestions.org/Tamil> · © Copyright  
Got Questions Ministries · [questions@gotquestions.org](mailto:questions@gotquestions.org)